

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega G. C. J. KRUISINGA, onder bovenstaanden titel, zou ik gaarne nog het volgende in het midden willen brengen.

Ik ben het volkomen eens met den schrijver, dat het door hem aangehaalde rapport een voorbeeld is van onvolledigheid. Naar mijn meening is dit echter niet de schuld van de psychotechniek, wel echter van de wijze, waarop zij maar al te vaak wordt toegepast. Wanneer een psychotechnisch instituut geleid wordt door een psycholoog, dan heeft die ten aanzien van de psychische stoornissen dezelfde taak als de chemicus heeft, die een klinisch-chemisch laboratorium leidt, ten aanzien van de lichamelijke stoornissen. Ook de psychotechnicus moet zich onthouden van het geven van een advies hoe de door hem gevonden stoornissen in de werking van bepaalde psychische functies moeten worden behandeld. De leek, die zich richt naar een psychotechnisch rapport, handelt dus op geestelijk gebied geheel als diegene zou handelen op lichamenlijk gebied, die verschillende uit- en afscheidingsproducten naar een laboratorium zou brengen en op advies van den directeur daarvan, zichzelf of zijn kind zou gaan genezen. Wil hij weten waarom sommige onderzochte functies onvoldoende bleken te zijn, resp. de middelen, waarmede dit in orde te brengen zou zijn, dan raadplege hij met dit psychotechnische rapport in de hand een zenuwarts, die zich op dit soort van werk heeft toegelegd.

Nog te veel psychotechnici testen slechts enkele psychische functies, waardoor hun adviezen ten aanzien van personeelselectie en beroepsadvies onvolledig zijn. In de eerste plaats ontstaat bij het laboratoriumonderzoek een dwarsopname der verschillende onderzochte functies, terwijl het lengteprofiel van de persoonlijkheidsontwikkeling niet in beschouwing wordt genomen, en in de tweede plaats blijven gewichtige deelen der totale persoonlijkheid buiten beschouwing.

Ook bij het geven van advies aan ouders over kinderen, die op school moeilijkheden gaan geven bij het leeren, doen zich bovengenoemde leemten voelen, waardoor de adviezen veel van hun waarde verliezen.

Dat de werkgevers weinig enthousiast zijn over de waarde van een psychotechnisch rapport, waarmede hun sollicitanten bij hen komen, is zeker niet de schuld van het psychotechnische laboratorium. Een werknemer vraagt een dergelijk rapport om hiermede een werkkring te veroveren. Hij zal dus trachten de proeven af te leggen op een wijze, die uitgaat boven zijn normale gemiddelde. De in zijn werkkring te leveren arbeidspraestaties zijn echter nog van vele andere factoren afhankelijk, *die buiten dit rapport vallen* en hiermede houden de werkgevers onvoldoende rekening.

Pas als het psychotechnische onderzoek vollediger gemaakt wordt met somatisch en psychiatrisch georiënteerd onderzoek, zullen de daaruit samen te stellen adviezen de volle waardeering krijgen. Pas dan zal de waardeering kunnen ontstaan, waarop het vele en goede werk, dat op de psychotechnische laboratoria is en nog steeds wordt verricht, recht heeft.

Amsterdam, 20 Maart 1939.

A. KITS VAN HEIJNINGEN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Adverteeren van kankerbehandeling.** Het Britsche Lagerhuis heeft den 2en Maart de „kankerwet” voor den derden keer gelezen. De verbodsbepaling betreffende het adverteeren van een kankerbehandeling werd niet grif aanvaard. Een amendement om geen vervolging in te stellen zonder toestemming van het hoogste wettelijk gezag (dit is het Lagerhuis!) werd door de regeering overgenomen. Niet aldus een amendement, behelzende, dat het woord „adverteeren” *niet* zou van toepassing zijn op bepaalde soorten van berichten of ver-